

En måling å glede seg over? Eller kanskje ikke?

Hver måned kommer det meningsmålinger som viser hvordan det går med de politiske partiene. I partiene går humøret enten opp eller ned, alt etter hvilken vei målingene peker. For de mediene som betaler for målingene er det viktig å vise at de er verd pengene. Men det er ikke alltid målingene viser det mediene hevder at de viser. Det er ikke sikkert at det mediene skriver er feil, andre målinger kan f.eks. bekrefte trendene, men det er ikke alltid den enkelte måling gir belegg for de konklusjoner som trekkes. Et eksempel på det er Dagbladets omtale at Ipsos måling for november 2020. Over to sider presenteres målingen slik den 20. november:

Arbeiderpartiet går «frem» fra 19,5% til 21,5%, noe som presenteres som «lysning for Støre». I tillegg skriver avisen at Arbeiderpartiet igjen er landets største parti, ettersom Høyre får 20,4% i målingen. Problemet er selvsagt at verken endringen for Arbeiderpartiet eller forskjellen mellom Arbeiderpartiet og Høyre er statistisk utsagnskraftig (signifikant). Også andre endringer presenteres i teksten. Interessant nok står det litt senere i teksten at «De eneste endringene fra forrige måned som er statistisk signifikante er utslagene for Venstre og Rødt». Avisen har med andre ord gjort oppmerksom på begrensningene i målingen. Men hva betyr egentlig det? Jo, at denne målingen ikke kan brukes som belegg for påstandene om «lysning for Støre» og at Ap igjen er landets største parti. Her er vi kanskje ved kjernen av problemet når det gjelder mediene omtale av meningsmålinger: man tar ikke tar konsekvensen at det man vet. Det var dette med «etterlatt inntrykk», da 😊